

Sygn. akt XXI Pa 266/18

XXI Pz 127/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Rzewuska
Sędziowie:	SO Małgorzata Kosicka SR del. Krzysztof Kopciewski (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Walczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2018 r. w Warszawie

sprawy z powództwa T. L.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 14 lutego 2018 roku sygn. akt VII P 61/16

oraz na skutek zażalenia wniesionego przez powoda

co do punktu 3 wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 14 lutego 2018 roku sygn. akt VII P 61/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten sposób, że zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz T. L. kwotę 5816, 54 (pięć tysięcy osiemset szesnaście 54/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

2. oddala apelację;

3. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz T. L. kwotę 1464,37 (tysiąc czterysta sześćdziesiąt cztery 37/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej, w tym 1434,37 (tysiąc czterysta trzydzieści cztery 37/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XXI Pa 266/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 11 stycznia 2016 r. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością powód T. L., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 48.121,39 tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od września 2014 roku do grudnia 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od kwot:

- 9 647,47 zł od dnia 11 października 2014 roku do dnia zapłaty;
- 14 543,60 zł od dnia 11 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;
- 15 451,30 zł od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;
- 8 479,02 zł od dnia 11 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty;

oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym, w odpowiedzi na pozew pismem z 6 kwietnia 2016 roku (data stempla pocztowego) wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie. W toku procesu Sąd bezskutecznie kilkakrotnie nakłaniał do ugodowego zakończenia sporu.

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy:

1. zasądził od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. L. kwotę 43.323,65 zł (czterdzieści trzy tysiące trzysta dwadzieścia trzy złote sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnieniem:

- a) od kwoty 9.647,47 zł od dnia 11 października 2014 roku do dnia zapłaty,**
- b) od kwoty (...) zł od dnia 11 listopada 2014 roku do dnia zapłaty,**
- c) od kwoty 13.367,50 zł od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,**
- d) od kwoty 6.874,50 zł od dnia 11 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,**

2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił,

3. zasądził od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. L. kwotę 4016,54 zł (cztery tysiące szesnaście złotych pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,

4. nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 1213,86 zł (tysiąc dwieście trzynaście złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego,

5. nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia mediatora,

6. nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 2.167 zł (dwa tysiące sto sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu od uiszczenia której powód był ustawowo zwolniony,

7. wyrokowi w pkt 1. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 10.241,97 zł (dziesięć tysięcy dwieście czterdzieści jeden złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy).

USTALENIA STANU FAKTYCZNEGO

Sąd Rejonowy ustalił, iż powód T. L. był zatrudniony u pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w okresie od 25 sierpnia 2014 roku do dnia 27 czerwca 2015 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierownika grupy bitumicznej na podstawie dwóch umów o pracę na czas określony. Pierwsza umowa z dnia 25 sierpnia 2014 roku została zawarta z Przedsiębiorstwem (...) (...) S.A. - poprzednikiem prawnym pozwanego, na okres od 25 sierpnia 2014 roku do 24 listopada 2014 roku, a druga z dnia 24 listopada 2014 roku została zawarta z pozwanym na okres od 25 listopada 2014 roku do 24 listopada 2016 roku. Wynagrodzenie miesięczne powoda obliczone, jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło (...) zł. Miejscem pracy powoda, zgodnie z umowami był teren biura i budów (...) (...) S.A.

(dowód: umowa o pracę – k. 7-20, umowa o pracę k. 22 – 34, świadectwo pracy – k. 36, zaświadczenie o zarobkach – k. 68, odpis KRS pozwanego k. 65-67).

Powodowi przysługiwał również miesięczny dodatek mieszkaniowy w wysokości (...) zł brutto.

(dowód: porozumienie do umowy o pracę – k. 21, k. 35).

Powód pracował przy budowie obwodnicy miejscowości P. i był kierownikiem robót bitumicznych. W ramach swoich obowiązków nadzorował roboty nawierzchniowe i kierował pracami grupy bitumicznej, do której należeli, m.in. Z. D., A. B., W. H., M. W., P. Z., K. K. (1), S. R., M. B., T. K. (1). Powód był bezpośrednim przełożonym wymienionych osób. Wykonywał on pracę w takich samych godzinach jak pozostali pracownicy grupy bitumicznej, niejednokrotnie im pomagał, pracując fizycznie. Nadto, w ramach swoich obowiązków prowadził ewidencję czasu pracy swoją oraz podległych mu pracowników, która była następnie przesyłana do działu kadr. Ewidencja ta nie była przez nikogo zatwierdzana. W razie wątpliwości dział kadr kontaktował się z kierownikiem budowy, aby zweryfikować ewidencję czasu pracy złożoną przez powoda.

(dowód: zeznania powoda – k. 221 – 222; zeznania świadka T. K. (1) – k. 174; zeznania świadka P. H. – k. 206; częściowo zeznania świadka P. W. (1) – k. 151 – 154).

Pracownicy grupy bitumicznej, których bezpośrednim przełożonym był powód wielokrotnie wykonywali pracę w godzinach nadliczbowych, w tym również w porze nocnej. Wypracowali następującą ilość godzin ponad obowiązujące ich normy czasu pracy: M. B. w okresie od września 2014 roku do grudnia 2014 roku – 572 godziny oraz 66 godzin w godzinach nadliczbowych; A. B. w okresie od września 2014 roku do listopada 2014 roku – 285 godzin oraz 20 godzin w porze nocnej; Z. D. w okresie od września 2014 roku do października 2014 roku – 165 godzin oraz 11 godzin w porze nocnej; W. H. w okresie od września 2014 roku do grudnia 2014 roku – 541 godzin oraz 58 godzin w porze nocnej; K. K. (1) we wrześniu 2014 roku – 41 godzin oraz jedną godzinę w porze nocnej; T. K. (1) w okresie od października 2014 roku do grudnia 2014 roku – 407 godzin w tym 49 godzin w porze nocnej; S. R. w okresie od września 2014 roku do grudnia 2014 roku – 579 godzin oraz 61 godzin w porze nocnej; M. W. w okresie od września 2014 roku do grudnia 2014 roku – 608 godzin oraz 95 godzin w porze nocnej; P. Z. w okresie od września 2014 roku do października 2014 roku – 174 godziny oraz 9 godzin w porze nocnej. Wskazani pracownicy otrzymali należne wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

(dowód: roczne karty wynagrodzeń i ewidencji czasu pracy za rok 2014 – k. 225-254).

Powód kończył pracę wraz ze swoimi pracownikami. Często zostawał w pracy nawet do godziny 23:00, a przeciętnie do godziny 21:00, z uwagi na kilkumiesięczne opóźnienie robót budowlanych i zagrożenie karami umownymi.

(dowód: zeznania powoda k. 221-222; zeznania świadka T. K. (1) k. 174; zeznania świadka P. H. k. 206).

We wrześniu 2014 roku powód wypracował 140 godzin nadliczbowych; w październiku 2014 roku – 210 godzin nadliczbowych; w listopadzie 2014 roku – 183 godziny nadliczbowe, a w grudniu 2014 roku – 116 godzin nadliczbowych.

(dowód: zestawienie godzin nadliczbowych - k. 43).

Pozwany za okres od października 2014 roku do grudnia 2014 roku wypłacił powodowi łącznie kwotę (...) zł tytułem należnego wynagrodzenia oraz dodatku za pracę w wysokości 100 % wynagrodzenia za 64 godziny pracy w godzinach nadliczbowych, w tym: 16 godzin w październiku 2014 roku, 32 godziny w listopadzie 2014 roku i 16 godzin w grudniu 2014 roku.

(dowód: roczna karta wynagrodzeń za rok 2014 – k. 225-226, roczna karta ewidencji czasu pracy za rok 2014 roku – k. 227).

Wynagrodzenie powoda za pracę w godzinach nadliczbowych we wrześniu 2014 r. wynosiło (...) zł. Wynagrodzenie T. L. za pracę w godzinach nadliczbowych w październiku 2014 r. po odjęciu kwoty (...) zł otrzymanej od pozwanego tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wynosiło (...) zł, odpowiednio za listopad 2014 r. po odjęciu kwoty (...)zł – (...) zł, odpowiednio za grudzień 2014 r. po odjęciu kwoty (...) zł - (...)zł. Łącznie wynagrodzenie powoda za pracę w godzinach nadliczbowych za okres wrzesień-grudzień 2014 r. po odjęciu kwot wypłaconych przez pozwanego tym tytułem wynosiło (...) zł (dowód: opinia biegłego – k. 266-276)

Pismem z 17 listopada 2015 roku, powód zwrócił się do pozwanego o wypłatę świadczenia za pracę w godzinach nadliczbowych, w okresie od września 2014 roku do stycznia 2015 roku w wysokości (...) zł. Pozwany nie dokonał zapłaty.

(dowód: pismo – k. 37 – 38).

Stosunek pracy powoda ustał w dniu 27 czerwca 2015 roku w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonanym przez zakład pracy na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 k.p. w powiązaniu z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracownika.

(dowód: świadectwo pracy – k. 36).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym dokumentów złożonych do akt przez strony niniejszego postępowania a także na podstawie źródeł osobowych, tj. zeznań świadków: T. K. (1) (k. 174), P. H. (k. 206) i częściowo zeznań świadka P. W. (1) (k. 151-154) oraz zeznań powoda (l. 221-222). Sąd dał wiarę zeznaniom świadków T. K. (1) i P. H., które były logiczne, spontaniczne i spójne nie tylko pomiędzy sobą, ale także z zeznaniami powoda. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. W. (1) w zakresie, w jakim wskazał, że powód był odpowiedzialny za uzupełnianie list obecności swojej oraz podległych mu pracowników. Świadek P. W. (1) nie posiadał wiedzy odnośnie pracy przez powoda w godzinach nadliczbowych, przebywał na budowie raz, dwa razy dziennie w formie przejazdu, a nie przez cały czas, zatem zeznania świadka P. W. (1) w tym zakresie Sąd uznał za nieistotne dla rozstrzygnięcia i w tym zakresie nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Sąd uznał za wiarygodne także zeznania powoda, które były spójne, logiczne i zgodne z zeznaniami świadków T. K. (1) oraz P. H..

Sąd ustalił także stan faktyczny na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości T. W.. Zgodnie z postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2017 r. (k. 257) Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego ds.

rachunkowości na okoliczność ustalenia hipotetycznego wynagrodzenia powoda za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od dnia 1 września 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. w wariantach: a) przyjmując jako godziny czasu pracy ewidencję powoda (k. 43), b) dokonać porównania dokumentacji płacowej powoda (przy piśmie pełnomocnika pozwanej z dnia 12 lipca 2017 r. z twierdzeniami strony pozwanej z odpowiedzi na pozew dotyczących częściowej wypłaty powodowi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych tj. kwoty (...) zł, c) w przypadku pozytywnej weryfikacji wariantu b) od wyliczonej w pkt a) kwoty odliczyć ewentualne kwoty wypłacone już przez pozwaną tytułem nadgodzin jak w pkt b). W ocenie Sądu miarodajną dla ustaleń faktów w niniejszej sprawie jest opinia biegłego z zakresu rachunkowości w wariantcie c), albowiem po pierwsze uwzględnia wynagrodzenie powoda za pracę w godzinach nadliczbowych obliczone według ewidencji czasu pracy złożonej przez powoda, która w zestawieniu z pozostałym materiałem dowodowym zasługuje na danie jej wiary. Po drugie wariant c) opinii biegłego ma również wzgląd na pozytywnie zweryfikowane w przeważającej części wynagrodzenie powoda za pracę w godzinach nadliczbowych wypłacone przez pozwanego w kwocie (...) zł. Z powyższych względów Sąd uznał za wiarygodną opinię biegłego z zakresu rachunkowości T. W.. Opinia ta była spójna, logiczna, sporządzona przez biegłego o dużym doświadczeniu w materii będącej przedmiotem analizy. Wymagało również podkreślenia, że żadna ze stron niniejszego postępowania nie wniosła istotnych zastrzeżeń do treści opinii. Za takowe nie można było uznać wywodów pozwanego (k. 283), w których twierdzi on, że wyliczenie biegłego ma charakter wyłącznie odtwórczy, matematyczny i nie jest oparte na jakimkolwiek materiale wiarygodnym materiale dowodowym. Polemika ta jest w istocie dyskusją dotyczącą oceny pozostałego w sprawie materiału dowodowego a nie opinii biegłego z zakresu rachunkowości.

ROZWAŻANIA PRAWNE

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powoda o wynagrodzenie z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 80 k.p. wynagrodzenie należy się za pracę wykonaną. Stosownie do dyspozycji art. 151¹ §1 k.p. za pracę w godzinach nadliczbowych, oprócz normalnego wynagrodzenia, przysługuje dodatek w wysokości: 1) 100% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających: a) w nocy, b) w niedziele i święta niebędące dla pracownika dniami pracy, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy, c) w dniu wolnym od pracy udzielonym pracownikowi w zamian za pracę w niedzielę lub w święto, zgodnie z obowiązującym go rozkładem czasu pracy, 2) 50% wynagrodzenia - za pracę w godzinach nadliczbowych przypadających w każdym innym dniu niż określony w pkt 1. Zgodnie z § 2 tego przepisu dodatek w wysokości określonej w §1 pkt 1 przysługuje także za każdą godzinę pracy nadliczbowej z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, chyba że przekroczenie tej normy nastąpiło w wyniku pracy w godzinach nadliczbowych, za które pracownikowi przysługuje prawo do dodatku w wysokości określonej w §1. Art 151¹ § 3 k.p. stanowi, że wynagrodzenie stanowiące podstawę obliczania dodatku, o którym mowa w §1, obejmuje wynagrodzenie pracownika wynikające z jego osobistego zaszerogowania określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60% wynagrodzenia. Stosownie do normy wyrażonej w art. 128 § 1 k.p. czasem pracy jest czas, w którym pracownik pozostaje w dyspozycji pracodawcy w zakładzie pracy lub w innym miejscu wyznaczonym do wykonywania pracy. Natomiast zgodnie z art. 129 § 1 k.p. Co do zasady czas pracy nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym, nieprzekraczającym 4 miesięcy. Powód został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy. W umowie nie wskazano wymiaru czasu pracy powoda, zatem zastosowanie ma przepis art. 129 § 1 k.p.

Dokonując subsumpcji przepisów prawa na ustalony stan faktyczny Sąd zważył, że na pracodawcy ciąży obowiązek takiej organizacji zadań pracowniczych, aby możliwe było ich wykonanie w ramach normatywnego czasu pracy. W pierwszej kolejności należy wskazać, że świadkowie byli zgodni, co do tego, że czas pracy powoda przekraczał 8 godzin w ciągu dnia i że wykonywał on pracę w godzinach nadliczbowych. W ramach swoich obowiązków kierował pracą grupy bitumicznej, opuszczał plac budowy wraz ze swoimi pracownikami, zdarzało się, że pracował z nimi fizycznie.

Jak wynika z akt niniejszej sprawy, powódni powoda otrzymywali należne wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Pracownicy współpracujący z powodem przepracowali następującą ilość godzin ponad obowiązujący wymiar czasu pracy: M. B. w okresie od września 2014 roku do grudnia 2014 roku przepracował łącznie 572 godziny oraz 66 godzin w porze nocnej; A. B. w okresie od września 2014 roku do listopada 2014 roku przepracował łącznie 285 godzin oraz 20 godzin w porze nocnej; Z. D. w okresie od września 2014 roku do października 2014 roku przepracował łącznie 165 godzin oraz 11 godzin w porze nocnej; W. H. w okresie od września 2014 roku do grudnia 2014 roku przepracował łącznie 541 godzin oraz 58 godzin w porze nocnej; K. K. (1) we wrześniu 2014 roku przepracował łącznie 41 godzin oraz jedną godzinę w porze nocnej; T. K. (1) w okresie od października 2014 roku do grudnia 2014 roku przepracował łącznie 407 godzin oraz 49 godzin w porze nocnej; S. R. w okresie od września 2014 roku do grudnia 2014 roku przepracował 579 godzin oraz 61 godzin w porze nocnej; M. W. w okresie od września 2014 roku do grudnia 2014 roku przepracował łącznie 608 godzin oraz 95 godzin w porze nocnej; P. Z. w okresie od września 2014 roku do października 2014 roku przepracował łącznie 174 godziny oraz 9 godzin w porze nocnej.

Powód otrzymał za okres od września 2014 roku do grudnia 2014 roku wynagrodzenie i dodatek w wysokości 100 % wynagrodzenia za 64 godziny pracy w godzinach nadliczbowych w łącznej wysokości (...) złotych.

Uwzględniając okoliczność, że powód opuszczał miejsce pracy wraz ze swoimi pracownikami i porównując roczną ewidencję czasu pracy za rok 2014 pracowników grupy bitumicznej oraz powoda należy wskazać, że czas pracy powoda, wynikający z rocznej karty ewidencji czasu pracy za rok 2014 przedstawiony przez pozwanego jest rażąco zaniżony. Wobec tego, należało dokonać analizy zestawienia godzin nadliczbowych złożonego przez powoda i porównać je z ewidencją czasu pracy pozostałych pracowników grupy bitumicznej. Należy wskazać, że z zestawienia godzin nadliczbowych, złożonego przez powoda wynika, że przepracował on łącznie 649 godzin ponad obowiązujący go wymiar czasu pracy. Dla porównania spośród pracowników grupy bitumicznej, którzy pracowali w okresie od września 2014 roku do grudnia 2014 roku M. B. przepracował 638 godzin nadliczbowych, W. H. 599 godzin nadliczbowych, S. R. 640 godzin nadliczbowych, M. W. 703 godziny nadliczbowe. Z powyższego wynika, liczba godzin wynikająca z przedłożonego przez powoda zestawienia jest porównywalna z liczbą godzin przepracowanych przez poszczególnych pracowników w okresie od września 2014 roku do grudnia 2014 roku. Należy także podkreślić, że powód sporządzał ewidencje czasu pracy w zakresie swoich obowiązków służbowych, a karty te były bezpośrednio przekazywane do działu kadr pracodawcy. Karty ewidencji czasu pracy pracowników grupy bitumicznej złożone przez powoda, co do zasady znajdują odzwierciedlenie w kartach czasu pracy przedstawionych przez pozwanego, za wyjątkiem rzeczywistych czasów pracy za miesiąc grudzień.

Z powyższych względów Sąd uznał za wiarygodną liczbę godzin nadliczbowych wskazanych w zestawieniu sporządzonym przez powoda. Liczba ta jest porównywalna z liczbą godzin nadliczbowych wypracowanych przez pozostałych pracowników grupy bitumicznej, za które otrzymali oni wynagrodzenie. Świadkowie byli zgodni co do tego, że powód opuszczał plac budowy wraz ze swoimi pracownikami. Nadto, powód sporządzał to zestawienie w ramach swoich obowiązków służbowych. W przypadku pozostałych pracowników pracodawca, co do zasady honorował zestawienia złożone przez powoda i wypłacał wynagrodzenie, zgodnie ze złożonymi przez powoda zestawieniami. Jedynie odnośnie powoda zestawienia te nie były uwzględniane, a pracodawca samodzielnie wskazywał liczbę godzin pracy powoda. Jednakże ewidencja przedłożona przez pracodawcę nie znajduje odzwierciedlenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach świadków.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut pozwanego, że organizacja czasu pracy powoda, jako kierownika wyodrębnionej komórki organizacyjnej została uregulowana w sposób odmienny od organizacji czasu pracy podległych mu pracowników. Należy podkreślić, że pozwany nie wskazał na czym te różnice miałyby polegać, a w umowie o pracę wskazane jest, że powód zatrudniony jest w pełnym wymiarze czasu pracy, przy czym nie uregulowano odrębnie wymiaru czasu pracy powoda.

Z tego względu powodowi przysługuje wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, gdyż wykonywał on obowiązki w spółce w ponadnormatywnym czasie pracy. W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę

43.323,65 złotych wynikającą z wariantu c) opinii biegłego z zakresu rachunkowości przy uwzględnieniu kwot, które pracodawca wypłacił powodowi tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od września do grudnia 2014 roku, oddalając powództwo w zakresie przekraczającym powyższą kwotę albowiem nie znalazło ono odzwierciedlenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym z uwzględnieniem opinii biegłego z zakresu rachunkowości.

O odsetkach Sąd orzekł mając na uwadze treść art. 481 kc (stosowanym odpowiednio na podst. art. 300 k.p.), zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powód domagał się odsetek od dat wymagalności poszczególnych świadczeń liczonych w okresach miesięcznych. Sąd, co do zasady zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 11 miesiąca następującego po miesiącu, którego dotyczyła należność za pracę w godzinach nadliczbowych, jednakże biorąc pod uwagę żądanie pozwu i treść opinii biegłego z zakresu rachunkowości, Sąd zasądził odsetki ustawowe od żądanej w pkt 1 pozwu kwoty 9.647,47 zł, gdyż zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty należnej, wyliczonej przez biegłego w jego opinii byłoby orzeczeniem ponad żądanie co stoi w sprzeczności z art. 321 kpc który stanowi, że Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Sąd w pkt 1 b-d wyroku zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwot wskazanych w wariantcie c) opinii biegłego z zakresu rachunkowości, oddalając powództwo w zakresie odsetek od kwot wyższych, wskazanych w pozwie, albowiem nie znalazły one odzwierciedlenia w opinii biegłego z zakresu rachunkowości.

Rozstrzygając o kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 100 kpc, zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Stosując powyższą zasadę Sąd nałożył na stronę pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu, albowiem po pierwsze powód uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania a określenie należnej mu sumy zależało od jej wyliczenia. W niniejszej sprawie na koszty procesu poniesione przez powoda składają się koszty procesu w postaci kosztów dojazdu pełnomocnika procesowego powoda z C. do siedziby Sądu na 6 terminów rozpraw w łącznej wysokości 2.216,54 zł. oraz koszty zastępstwa procesowego wynoszące 1800 zł (75% x 2400 zł) ustalone na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1804) – w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu.

Stosownie do treści art. 97 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanej przegrywającej niniejszą sprawę na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 1213,86 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego i kwotę 295,20 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia mediatora, które to wydatki zostały tymczasowo pokryte ze środków Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 300), Sąd nakazał pobrać od pozwanej spółki na rzecz Skarbu Państwa łącznie kwotę 2.167 zł, tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był ustawowo zwolniony. Wysokość opłaty stanowi 5% kwoty zasądzonej na rzecz powoda od pozwanej spółki.

Na podstawie art. 477² kpc Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty (...) zł, stanowiącej miesięczne wynagrodzenia brutto powoda, wskazane w niekwestionowanym zaświadczeniu pracodawcy.

Apelację od tego wyroku, w części zasądzonej od pracodawcy na rzecz powoda kwotę 43.323,65 zł z odsetkami ustawowymi tj. pkt. 1 powyższego rozstrzygnięcia oraz części orzekającej o kosztach procesu złożyła strona pozwana i zarzuciła mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1) *art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę dowodów polegającą na uznaniu za wiarygodne załączone do pozwu wykazy przepracowanego czasu pracy oraz zestawienie godzin nadliczbowych Powoda i w konsekwencji błędne przyjęcie, że załączone nieautoryzowane tabele, wskazujące dowolnie przyjęte i niczym nie potwierdzone godziny, miałyby w tej sprawie prymat nad dowodem z dokumentów kadrowych przedłożonych przez Pozwaną, tj. roczną kartą ewidencji czasu pracy oraz roczną kartą wynagrodzeń Powoda, zatwierdzoną przez kierownika działu kadr i płac pozwanej spółki;*

2) *art. 245 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia na przedstawionych przez Powoda dokumentach prywatnych, które w istocie zostały sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania i nie potwierdzały zasadności dochodzonych przez Powoda roszczeń;*

3) *art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwe przypisanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka T. K. (1) oraz nie danie wiary dowodowi z zeznań świadka P. W. (2), w sytuacji gdy zawnioskowany przez Powoda świadek T. K. (1), jako pracownik nadzorowany przez Powoda w żaden sposób nie potwierdził, aby Powód wykonywał pracę w godzinach nadliczbowych w zakresie wskazanym w dokumentach dołączonych do pozwu, w sytuacji gdy z zeznań świadka P. W. (2), przełożonego Powoda, wprost wynika, że Powód nie pracował w godzinach nadliczbowych w okresie wrzesień-grudzień 2014 r.*

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

1) *art. 151 §1 k.p. oraz 151Ł§1 k.p. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w niniejszej sprawie Powód wykonywał pracę w godzinach nadliczbowych, w związku z tym Powodowi należy się wynagrodzenie i dodatek z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że Powód świadczył pracę w godzinach nadliczbowych;*

2) *art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędne uznanie, że to na Pozwanej spoczywał ciężar dowodu wykazania, że Powód nie świadczył pracy w godzinach nadliczbowych, podczas gdy to Powód powinien był wykazać zasadność swoich twierdzeń, czego w toku postępowania nie zrealizował.*

Z uwagi na powyższe uchybienia wniosła o:

1) *zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w tej części oraz zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanej kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;*

ewentualnie o:

2) *uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie dotyczące kosztów postępowania apelacyjnego.*

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego zawarte w pkt. 3 wyroku z dnia 14 lutego 2018 roku w przedmiocie kosztów postępowania tj. w zakresie nieprzyznanych kosztów postępowania ponad kwotę 4.016,54 zł tj. o kwotę 1.800,00 zł. złożyła strona powodowa.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie § 9 ust, I pkt. 2) w zw. z § 2 pkt. 4) i 5) rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U, 2015.1804 z dn. 5.11.2015 r. ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu do sądu tj. 11.01.2016r.

Wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 5.816.54 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3.600.00 zł;**
- 2) rozpoznanie zażalenia w trybie art. 395 §,-52 zd. 1 kpc, jako oczywiście uzasadnionego, przez Sąd 1 instancji, bez przesyłania akt sprawy sądowi drugiej instancji;**
- 3) w przypadku oponowania przez pozwanego żądaniu powoda, wnoszę o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych oraz opłaty od zażalenia w wysokości 30 zł.**

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy ustalił i zważył co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu w całości.

Sąd Okręgowy chce podkreślić, iż w pełni podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd I instancji, jak również ich ocenę prawną – przyjmując je za własne.

W sprawie prawidłowo zinterpretowano ustalony w sprawie stan faktyczny, oraz dokonano oceny okoliczności związanych zarówno z charakterem wykonywanych przez powoda czynności, jego czasu pracy oraz dowodów go dokumentujących.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów objętych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c., podnieść należy, iż błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten byłby naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania.

Nie jest wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez sąd pierwszej instancji. Skarżący ma obowiązek wykazania naruszenia przez sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c. (a zatem wykazania, że sąd a quo wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów - grupy dowodów).

Biorąc za podstawę uzupełniony stan faktyczny oraz ocenę materiału dowodowego, należy stwierdzić, iż nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty skarżącego w zakresie niewłaściwej oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy zeznań świadków: T. K. (1) oraz P. W. (1). Podnieść należy, iż z samego faktu podległości tego pierwszego powodowi nie może wynikać jego niewiarygodność. Podkreślenia wymaga również, iż świadek K. – w dacie złożenia zeznań – nie pozostawał w stosunku pracy ze skarżącym a to i z tego powodu, nie było zatem zależności z którąkolwiek ze stron. Wskazał on, iż powód wykonywał prace fizyczne razem ze swoimi pracownikami, z uwagi na ich niedostateczną ilość,

oraz w godzinach nadliczbowych. Świadek zeznał, iż otrzymał wynagrodzenie za pracę poza ustalony wymiar czasu pracy (co oznacza, iż w jego przypadku pracodawca nie tylko to akceptował ale również wynagrodził) i podniósł, iż czas pracy załogi weryfikował i rejestrował właśnie powód. Ta część depozycji również wskazuje, iż powód pozostawał do końca dnia pracy, nadzorując podwładnych i częstokroć jako ostatni opuszczał teren budowy. Sąd Okręgowy nie dostrzegł jakichkolwiek elementów mogących wskazywać na celowe zniekształcenie przez świadka zaistniałej rzeczywistości zaś jego depozycje nie stoją w sprzeczności z zeznaniami P. W. (1). Sąd pierwszej instancji prawidłowo dostrzegł przede wszystkim, iż bezpośredni przełożony powoda jedynie sporadycznie pojawiał się na terenie budowy („raz, dwa razy dziennie w formie przejazdu”), stąd jego wiedza na temat rzeczywistych ram czasu pracy swojego podwładnego jest wycinkowa. Świadek wszakże podniósł, iż zakres robót napotykał na trudności i pojawiały się opóźnienia w harmonogramie, stąd wymagano takiej pracy, by je niwelować. Nie wykluczył faktu wykonywania pracy w godzinach nadliczbowych przez pracowników (w tym powoda), wskazał jednak, iż winien o tym wiedzieć. W ocenie Sądu Okręgowego, już z tychże depozycji – w powiązaniu z zeznaniami świadków: T. K. (2), P. H. wynika fakt wykonywania przez powoda pracy w godzinach nadliczbowych. Brak konkretnej wiedzy na temat czasu pracy w poszczególnych okresach czy dniach nie zaprzecza jednak ustaleniom faktu konieczności wykonywania pracy ponad normy z uwagi na opóźnienia oraz niedoszacowanie personelu w stosunku do ilości obowiązków. Również istota pracy powoda – nadzór nad podległymi pracownikami, wymagała pozostawania do zakończenia dziennych robót i zabezpieczenia sprzętu oraz pola budowy.

W tym zakresie Sąd Okręgowy nie dopatrywał się wadliwości Sądu pierwszej instancji w ocenie zeznań tych świadków, stąd zarzut ten jest nieuzasadniony.

Odnosząc się następnie do zarzutów dotyczących oparcia wyroku o prywatne zapiski powoda, wskazać należy, iż punktem wyjścia dla prawidłowości rozstrzygnięcia jest ustalenie charakteru pracy powoda. Jakkolwiek skarżący niejednoznacznie formułował ten zarzut na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym, jest to element prawa materialnego, który Sąd Okręgowy winien ocenić.

Zgodnie z treścią art. 151 § 1 k.p., praca wykonywana ponad obowiązujące pracownika normy czasu pracy, a także praca wykonywana ponad przedłużony dobowy wymiar czasu pracy, wynikający z obowiązującego pracownika systemu i rozkładu czasu pracy, stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Praca w godzinach nadliczbowych jest dopuszczalna w razie:

1. konieczności prowadzenia akcji ratowniczej w celu ochrony życia lub zdrowia ludzkiego, ochrony mienia lub środowiska albo usunięcia awarii,
2. szczególnych potrzeb pracodawcy.

Za pracę w godzinach nadliczbowych należy się pracownikowi dodatkowe wynagrodzenie, chyba że mamy do czynienia z osobami, o których mowa w art. 151⁴ § 1 k.p.c.

Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego, powód nie spełniał dyspozycji art. 151⁴ k.p. albowiem nie był osobą zarządzającą zakładem pracy, zaś jego czas pracy (co wynika z umów o pracę) został określony na pełen wymiar czasu pracy (8 – godziny). Powodowi nie wprowadzono również zadaniowego czasu pracy. Jak wynika ponadto z zebranego materiału dowodowego, kierownikiem budowy w P. był P. W. (1), zaś powód był jedynie jednym z kierowników – grup bitumicznych. Powód pełnił zatem funkcję kierownika, to jednak nie można go określić jako kierownika wyodrębnionej jednostki organizacyjnej, w sensie, jaki zakłada przepis. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 stycznia 2005 r., II PK 114/04, wskazał, iż cytowany przepis (uprzednio art. 135 k.p.) nie obejmuje tych kierowników wyodrębnionych komórek organizacyjnych zakładu pracy, których obowiązki nie ograniczają się do organizowania kontroli i nadzorowania czynności pracowników podległej sobie komórki, lecz polegają na wykonywaniu pracy na równi z nimi. Podobnie wypowiedział się w wyroku z dnia 10 lutego 2009 r., II PK 149/08, stwierdzając, że tylko kierownicy, którzy - podobnie jak osoby zarządzające zakładem pracy - sprawują funkcję zarządzania, tyle że pomniejszoną do skali wyodrębnionej komórki organizacyjnej, mogą być zatrudniani bez prawa do odrębnego

wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych (art. 151⁴ § 1 k.p.). Analogicznie przyjęto w wyroku z dnia 16 marca 2010 r., I PK 202/09, stwierdzając, że sprawowanie funkcji kierowniczej w wyodrębnionej, lokalnej jednostce organizacyjnej pracodawcy, znacznie oddalonej od jego siedziby, przez pracownika, który w tej placówce nie ma zwierzchnika służbowego, jest zatrudnieniem w charakterze pracownika zarządzającego w imieniu pracodawcy wyodrębnioną częścią zakładu pracy, bez prawa do wynagrodzenia oraz dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych (art. 151⁴ w zw. z art. 128 § 2 pkt. 2 k.p.).

W okolicznościach sprawy, powód wykonywał również prace fizyczne na równi ze swoimi współpracownikami i był nadzorowany przez P. W. (1). Sąd uznał zatem, iż z tych wszystkich względów nie spełnia on przesłanki art. 151⁴ § 1 k.p. i wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych było mu należne.

Zgodnie z art. 149 § 1 k.p. na pracodawcy spoczywa obowiązek prowadzenia ewidencji czasu pracy pracownika do celów prawidłowego ustalenia jego wynagrodzenia i innych świadczeń związanych z pracą. Jak natomiast wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 maja 2012 r., II PK 231/11, w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy z powództwa pracownika o wynagrodzenie obowiązuje ogólna reguła procesu, że powód powinien udowadniać słuszność swych twierdzeń w zakresie zgłoszonego żądania, z tą jedynie modyfikacją, iż niewywiązywanie się przez pracodawcę z obowiązku rzetelnego prowadzenia dokumentacji, powoduje dla niego niekorzystne skutki procesowe wówczas, gdy pracownik udowodni swoje twierdzenia przy pomocy innych środków dowodowych niż ta dokumentacja.

Odnosząc się do tezy skarżącego podważającego wiarygodność zestawień powoda jako miarodajnego materiału dowodowego do oceny pracy w godzinach nadliczbowych, Sąd zauważa, że ciężar dowodu w zakresie prowadzenia ewidencji czasu pracy pracowników spoczywa niewątpliwie na pracodawcy. Co prawda w okolicznościach niniejszej sprawy, pracodawca przedstawił własną dokumentację ewidencyjną, jednakże wszyscy świadkowie, będący współpracownikami powoda, zanegowali (lub nie zaprzeczyli jak świadek W.) obraz ewidencyjny pozwanego, zauważając, że w rzeczywistości miał on wyłącznie formalny charakter i nie odzwierciedlał on faktycznej sytuacji świadczenia przez pracowników pracy ponad obowiązujący jej wymiar czasowy. W świetle takich twierdzeń, które pozostawały zgodne, jednolite, wzajemnie i wewnętrznie spójne i uzupełniające się, Sąd Rejonowy prawidłowo przyznał prymat stanowisku powoda w postaci jego własnego zestawienia, świadczącego o zakresie czasowym wykonywanej przez niego pracy w nadgodzinach.

Pozwany działał w procesie zastępowany przez pełnomocnika zawodowego i brak dowodów potwierdzających utrudnienie lub uniemożliwienie mu inicjatywy dowodowej, w ramach kontrykcyjnego procesu.

Należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. i zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w tym przepisie, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66).

Podkreślenia wymaga, iż skarżący nie zakwestionował skutecznie twierdzeń powoda zarówno w zakresie pracy w godzinach nadliczbowych (faktu) oraz ich rozmiaru. Zgłoszono bowiem jeden dowód ze źródła osobowego (P. W. (1)) oraz dowody z dokumentów (w tym ewidencji czasu pracy, również nie zaakceptowanej przez powoda, co stwarzałoby domniemanie faktyczne obalalne prawdziwości godzin pracy). Sam pozwany już w pozwie nie zaprzeczał temu, iż powód wykonywał pracę w godzinach nadliczbowych, podnosił wszakże, iż w całości zostały mu one zrekompensowane wynagrodzeniem.

Tym samym, w ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił zebrany materiał dowodowy pod kątem ciężaru dowodu i uznał, iż stanowisko powoda w zakresie ilości czasu pracy ponad wymiar nie zostało skutecznie zakwestionowane przez pracodawcę, który również nie przedstawił miarodajnych dowodów

potwierdzających własny punkt widzenia. Zarzuty skarżącego w tym zakresie okazały się zatem nieuzasadnione i podlegały oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego, zatem Sąd pierwszej instancji trafnie ocenił zebrany materiał dowodowy, zaś podniesione w tym względzie zarzuty nie doprowadziły do zmiany wyroku zgodnie z żądaniem apelanta. Mając powyższe na względzie, na mocy 385 k.p.c., orzeczono jak w pkt. 2 sentencji wyroku.

Odnosząc się natomiast do zażalenia strony powodowej złożonego w zakresie pkt. 3 wyroku Sądu Rejonowego, stwierdzić należy, iż zasługiwało ono na uwzględnienie.

Sąd rozstrzygnął koszty procesu w oparciu o treść art. 100 k.p.c. W dacie wniesienia pozwu (11 stycznia 2016 roku) obowiązywało Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, które zgodnie z § 2 pkt. 5 określało wartość kosztów zastępstwa procesowego na kwotę 4.800,00 zł (dla wartości przedmiotu sporu od 10.000,00 zł do 50.000,00 zł), co w związku z zasadą wyrażoną w § 9 ust. 1 pkt. 2, nakazywało zasądzenie na rzecz powoda kwoty $75\% \times 4.800,00 \text{ zł} = 3600,00 \text{ zł}$, a nie jak to uczynił Sąd Rejonowy – kwotę 1800,00 zł. Uznając słuszność przyjętej przez Sąd Rejonowy zasady art. 100 k.p.c. oraz twierdzenia, iż powód uległ jedynie w nieznaczej części zaś wynik sporu zależał od ustaleń wynikających z opinii biegłego, i zwracając uwagę, iż jednocześnie brak w uzasadnieniu stanowiska o ewentualnym obniżeniu wysokości kosztów zastępstwa procesowego, ze względu na szczególne okoliczności, stwierdzić należy, iż powodowi przysługiwała wartość całej stawki, w związku z czym orzeczono jak w pkt. 1 wyroku, na mocy art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego i zażaleniowego orzeczono na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zaś o wysokości kosztów zastępstwa procesowego na mocy § 2 ust. 3 i 5, § 9 ust. 1 pkt. 2 i § 10 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 pkt. 1 Rozporządzeni Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, o czym orzeczono jak w pkt. 3 wyroku.

Krzysztof Kopciewski Bożena Rzewuska Małgorzata Kosicka